

ANC. El camí cap a la plena sobirania

L'inici de la cursa no fou precisament amb el clàssic tret de pistola. El començament de la cursa s'iniciava, mireu per on, cantant: "*...un crit i una sola veu, visca la Pàtria*" Així fou com començà a caminar desde el punt de sortida del Palau St. Jordi de Barcelona, el dissabte passat dia 10 de març. l'Assemblea Nacional Catalana... Un camí vers la plena sobirania de Catalunya. Una trobada en la qual segurament es retrobarien molts dels que en anteriors ocasions havien també participat en jornades reivindicatives. Allà, però, hi eren presents molts que, segurament per quèestions de matís, no havien coincidit en anteriors manifestacions, tot i dominar-los el mateix sentiment patri. Bonica aquesta amalgama de sensibilitats. Allà, barrejats compartien el respectuós silenci en memòria de tantes i tantes persones que havien treballat per assolir els mateixos ideals que allà es defensaven i que haurien volgut estar, molt segur, en aquest acte. Companys i amics en el record, que hauries volgut, en aquells moments, tenir al teu costat .

Homenatge també als presents, octogenaris, norantagenaris i inclusiu centenaris en la per sòna entranyable del doctor Broggi. Però no, aquell acte no era un homenatge a la vellesa per molt delicada i respectuosa que pogués resultar.. Allà hi eren presents una majoritària presència de joves i adults que no esperaven precisament homenatges i sí consignes i directrius pèr a poder treballar en la direcció presumible.

S'endevinava, entre aquelles persones actives i vitals, el desig de ser protagonistes d'aquell ideal que els hi era comú. Perquè en el Sant Jordi, entre proclames i càntics, també s'hi articulaven normes, es presentaven esmenes i es votava el que presumiblement era el millor per un futur desitjat. Treballar desde l'inici de la ruta marcada dintre de la nova entitat i al costat d'entitats germanes. allà dignament representades, amb les quals s'haurà de formar conjuntament la pinya sobre la qual s'aixequi el castell simbòlic però que en resulti una realitat tangible en el quefer del nostre poble. Avançar junts, aquest és el posicionament indefectible. Amb una consigna afegida que ens hauria de fer forts en les nostres conviccions: ni un pas enrera, així que, endavant. Per Catalunya.